

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/63/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115206273
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115206273.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská č. 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004 proti žalovaným: 1/ M. N., nar. XX.X.XXXX, bytom G. 98, 2/ H. N., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XX, o zaplatenie X.XXX,XX eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20C/104/2015-61 zo dňa 04.01.2016 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v časti, ktorým bol zamietnutý uplatnený nárok na zaplatenie 4,7 % ročného úroku za úver zo sumy istiny od 05.02.2015 až do zaplatenia a súvisiaci výrok o trovách konania.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Konanie o zaplatenie sumy 30 eur zastavuje.

II. Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 457,49 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 1 487,49 eura od 5.2.2015 do 22.7.2015, zo sumy 1 457,49 eura od 23.7.2015 do zaplatenia, v mesačných splátkach po 150 eur splatných vždy do 30. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

IV. Žalovaní v I. a II. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 77,39 eura (súdny poplatok) do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 7 ods. 1 až 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, § 52 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 96 ods. 1 až 3, § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

V odôvodnení uviedol cit.: „Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplatenia sumy vo výške 1.684,49 eura spolu s príslušenstvom.

Účastníci konania uzavreli dňa 25.7.2005 Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. V zmysle predmetnej zmluvy poskytol žalobca žalovaným v 1. a 2. rade mimoriadny medziúver pod číslom XXXXXXXX 1 XX vo výške 100.000,- Sk (3.319,39 eura), pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver pod číslom XXXXXXXX X XX vo výške 60.000,- Sk (1.991,64 eura). Podľa čl. II. zmluvy žalovaní boli povinní poukazovať pravidelné mesačné vklady na stavebné sporenie vo výške 500,- Sk (16,60 eura), do nasporenia 40 % cieľovej sumy. Výška úrokovej sadzby na stavebnom sporení bola 2% ročne ku dňu uzavretia zmluvy o stavebnom sporení. Výška úrokovej sadzby mimoriadneho medziúveru bola dohodnutá na 6,99 % ročne ku dňu uzavretia zmluvy. Pri uzatvorení zmluvy bol vyrubený žalovaným vo výške 3.000,- Sk (99,58 eura) poplatok za spracovanie medziúveru, poplatok za biankozmenku vo výške 500,- Sk (16,60 eura) a prvý poplatok za vedenie úverového účtu medziúveru 400,- Sk (13,28 eura). Do pridelenia cieľovej sumy sa žalovaní zaviazali splácať úroky z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 583,- Sk (19,35 eura), so splatnosťou vždy do 15. dňa v mesiaci. V prípade poskytnutia stavebného úveru, po splnení podmienok, sa žalovaní zaviazali uhradiť plnú výšku stavebného úveru vrátane úrokov vo výške 4,70 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 875,- Sk (29,04 eura). V čl. VI. boli dohodnuté úroky pre prípad omeškania so splácaním, a to tak, že pokiaľ boli žalovaní v omeškaní so splátkou povinného mesačného vkladu na zmluvu o stavebnom sporení, mal veriteľ právo účtovať 5 % ročne úrok z omeškania zo zameškaných splátok a v prípade, ak boli žalovaní v omeškaní so splátkou, mal právo účtovať si veriteľ výšku 3 % ročne úrok pri stavebnom úvere a 5 % ročný úrok pri mimoriadnom medziúvere nad dohodnutú úrokovú sadzbu zo zameškaných splátok, alebo nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu.

Podaním zo dňa 4.2.2015 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

Dňa 22.7.2015 žalovaní uhradili žalobcovi sumu 30,- eur, preto žalobca zobral v tejto časti žalobu späť.

Z výpisu z odstúpeného úveru na čl. 17 spisu vyplýva, že dlžná suma ku 4.2.2015 je vo výške 1.684,49 eura, ktorá pozostáva z nezaplatených úrokov vo výške 7,44 eura a istiny vo výške 1.677,05 eura. V dlžnej sume sú zarátané poplatky za upomienky celkovo vo výške 182,- eur a za individuálne riešenie splátok vo výške 15,- eur.

Keďže žalobca vzal žalobu v časti zaplatenia sumy 30,- eur späť pred začatím pojednávania súd konanie vo veci v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia v tejto časti zastavil.

Posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba z časti. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako spoludlžníci uzatvorili zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý medziúver v celkovej výške 3.319,39 eura, pričom žalovaní sa zaviazali naďalej vykonávať vklady na účet stavebného sporenia a splácať úroky z poskytnutého medziúveru. Nakoľko žalovaní si svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere neplnili, žalobca dňa 4.2.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola výška dlžnej sumy vo výške 1.487,49 eura (bez poplatkov). Vzhľadom na uvedené súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi, po späťvzátí žaloby v časti 30,- eur, sumu 1.457,49 eura.

Súd nepriznal žalobcovi poplatky za upomienky vo výške 182,- eur a poplatok za individuálne riešenie splátok vo výške 15,- eur. Pokiaľ ide o poplatky za upomienky, tak žalobca nepreukázal súdu zaslanie upomienok a pri poplatkoch za upomienky a poplatku za individuálne riešenie splátok ani nepreukázal, že by mu za zaslanie týchto listín vznikli nejaké reálne náklady v uvedenej výške. Zároveň je nepochybné, že výška poplatkov výrazne prevyšuje náklady, ktoré by súviseli s činnosťami žalobcu súvisiacich s vyhotovovaním a zasielaním uvedených listín. V podstate uvedené poplatky predstavujú akúsi „sankciu“ zo strany žalobcu voči žalovaným za omeškanie so splácaním úveru. Súd má preto za to, že takéto poplatky nie sú v prospech spotrebiteľov, a preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o zvyšný nárok tak podľa názoru súdu dlžník, v danom prípade žalovaní, je povinný platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou

ako lehota splatnosti úveru. Súd pritom odkazuje na záver odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR R59/1998, z ktorého vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (porovnaj aj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). Vzhľadom na uvedené súd žalobu v časti úrokov vo výške 4,7% ročne zo sumy 1.677,05 eura od 5.2.2015 do zaplatenia zamietol.

Nakoľko žalovaní sa dostali s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, vzniklo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd preto priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 3 % ročne, tak ako si to uplatnil v žalobe, ktoré neboli vyššie ako výška úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov a to odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. 5.2.2015, pričom súd prihliadol na čiastočnú úhradu dňa 22.7.2015.

O trovách účastníkov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.2 O.s.p.

Vzhľadom na príjem žalovaných a výšku priznanej sumy, povolil súd splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 150,- eur až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok.“.

Proti rozsudku, a to v časti, v ktorej súd prvého stupňa uplatnený nárok na zaplatenie 4,7 % ročného úroku za úver zo sumy istiny od 05.02.2015 až do zaplatenia zamietol, ako aj proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že nárok na úrok za úver aj po splatnosti úveru vyplýva priamo z ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497, § 502, § 503), nejde o zmluvné dojednanie podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nárok žalobcu na úrok za úver za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti nevylučujú žiadne ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či iného právneho predpisu prijatého na ochranu spotrebiteľa. Úroky za úver sú plnením zo strany žalovaných ako cena obetovanej príležitosti žalobcu nakladať s poskytnutými peňažnými prostriedkami a dosiahnuť zisk. Možnosť disponovať peňažnými prostriedkami žalobca nemá až do momentu ich vrátenia, nie len do momentu splatnosti úveru. Splatnosťou úveru nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Cb/117/2015 zo dňa 16.12.2015. Účelom ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka nie je zhoršenie postavenia veriteľa oproti postaveniu, ktoré mal pred uplatnením práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Úrok za úver až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov predpokladá aj § 27 ods. 12 zákona č. 483/2001 Z.z., § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa povýšil princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany nad princíp právnej istoty, čo je v právnom štáte neprípustné. Veriteľ sa uplatnením práva podľa § 565 Obchodného zákonníka dostáva do horšieho postavenia ako pred jeho uplatnením. Sadzba úrokov z omeškania, ktorú je veriteľ oprávnený od dlžníka požadovať je spravidla nižšia ako sadzba úrokov za úver. Súd prvého stupňa vychádzal len z rozhodovacej činnosti súdov, ktorú nemožno považovať za záväznú a nevzal do úvahy právnu úpravu zmluvy o úvere obsiahnutú v Obchodnom zákonníku, čím dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Nesprávne bol posúdený aj nárok žalobcu na náhradu trov konania, keď súd prvého stupňa ponížil mieru úspechu žalobcu o mieru úspechu žalovaných a priznal mu náhradu trov konania len v rozsahu 76,62 %. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. V prípade, ak odvolací súd rozsudok potvrdí, navrhol, aby vyslovil, že proti jeho rozhodnutiu je prípustné dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřili.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Je potrebné konštatovať, že vo vzťahu k napadnutej časti rozsudku, súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Vo vzťahu ku konštatovaniu súdu prvého stupňa, že dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dluhu odvolací súd uvádza, že toto je v súlade s ustálenou súdnou praxou (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012; uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ob 143/98; rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 165/2013, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co 567/2013).

Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od právnych záverov vyslovených v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/190/204 zo dňa 30.06.2015, v ktorom krajský súd uviedol cit.: „Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie

veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.“

Na takomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje a podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch (rovnako aj § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka) má na mysli situáciu, kedy dlžník svoj dlh riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník povinnosť platiť úroky. Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

Keďže v predmetnom prípade došlo zo strany žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu žalovaných dňa 04.02.2015, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere zo dňa 25.07.2005, vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že žalobcovi nie je možné priznať zmluvné úroky odo dňa nasledujúceho po zosplatnení dlhu do času jeho zaplatenia.

Nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu o nesprávnom znížení pomeru jeho úspechu v konaní, od ktorého závisí výška priznanej náhrady trov konania. Žalobca si žalobou voči žalovaným uplatnil sumu 1684,49 Eur, pričom súd prvého stupňa jeho žalobe vyhovel v časti 1457,49 Eur a konanie zastavil v časti 30 Eur, k čomu došlo zavinením žalovaných. Žalobca bol tak v konaní úspešný v rozsahu 88,31 %, čo znamená, že žalovaní boli úspešní vo zvyšnej časti, t.j. v rozsahu 11,69 %. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania a ich výške je za danej situácie potrebné od úspechu žalobcu odrátať úspech žalovaných a na náhradu trov konania žalobcu zaviazat' žalovaných v rozsahu tohto rozdielu. Postupom v zmysle úvah žalobcu by totiž bolo nutné dospieť k záveru, že žalovaní by síce mali byť zaviazaní nahradit' žalobcovi trovy konania v rozsahu 88,31 %, ale zároveň žalobca by mal byť zaviazaný nahradit' žalovaným trovy konania v rozsahu 11,69 %, išlo by teda o vzájomnú povinnosť strán sporu. Uvedený postup je však neúčelný, nevhodný, preto je potrebné pri výške náhrady trov konania vychádzať z tzv. čistého úspechu účastníka v konaní. Keďže súd prvého stupňa tento čistý úspech žalobcu v konaní určil správne (76,62 %), odvolací súd vyhodnotil predmetnú námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd nevyhovel návrhu žalobcu na pripustenie dovolania v tejto veci, pretože nemal za to, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a ani že by išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.. Aj keď v odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, títo nepodalí návrh na

náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu náhrada trov konania nemohla byť priznaná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.